CRAMPEE DIN VIAȚA FOOTBALULUI SOVIETIC

T. D. K. A. TREBUIA SA PLECE LA LONDRA IN LOCUL LUI DINAMO (MOSCOVA)

T. D. K. A. a declinat turneul din Anglia, deoarece antrenorul Arcadiev nu era satisfăcut de forma jucătorilor lui. — Paiciadze și Gegelava n'au fost selecționați niciodată în echipa națională a Rusiei. — Matchuri de două ore în programul de pregătire al echipelor din prima ligă.

Am avut ocazia, în ultimile zile, să discut mai pe îndelete cu însoțitorii și jucătorii formației sovietice Dinamo (Tbilisi).

Curtoazia primelor clipe a cedat, treptat, locul unei amiciții în care ne simțeam bine, ca în jurul unui foc domol într'o viforoasă noapte de iarnă.

Limbile s'au deslegat mai ușor și, pe rând, am cules impresii și amănunte care pot forma obiectul unor volume groase, cu fapte cursive, din viața unui popor ce-a știut în sport — ca și în viața de toate zilele — să-și croiască sigur și ferm calea destinului lui.

Sportul sovietic nu mai reprezită pentru noi marea necunoscută.

Prin străsnicii plenipotențiari trimiși — acest minunat Dinamo (Tbilisi) — am putut pipăi viabilitatea sportului rus care, afirmație deloc exagerată, va face curând epocă pe întregul nostru continent.

Performanțele recente din Anglia, Jugoslavia, Bulgaria și România — fără umbra niciunei înfrângeri — nu sunt simple accidente.

Ci primele manifestări, dincolo de granițe, ale unei mișcări candidate la șefia universală.

*

Interlocutorii mei au fost mereu alții. Am discutat cu DIACICOV, arhitectul-atlet, cu ȘUSNOV — gazetarul și antrenorul — cu jucătorii PAICIADZE și GEGELAVA, cu crainicul DUBININ, etc...

De la toți aceștia am reținut amănunte de preț care vor forma, unele, obiectul prezentului reportagiu, în timp ce altele vor aștepta ocaziuni similare, nu prea depărtate.

Veți găsi, în șiretul lor, o mentalitate nouă. Dar o veți înțelege și aprecia mai ușor acum după ce ați învățat a cunoaște pe Dinamo (Tbilisi), oaspeți care nu vor fi uitați așa de repede.

TDKA trebuia să plece la Londra

Când s'a pus problema plecării celor patru echipe sovietice pe continent a durat o clipă în plus desemnarea plenipotențiarului pentru Anglia.

Alegerea urma să se facă între T. D. K. și Dinamo (Moscova), cu o ușoară preferință pentru prima formație, care conta pe o victorie de dată recentă asupra lui Dinamo.

Au fost chemați antrenorii celor două formațiuni: Arcadiev (T D. K.) și Jacusin (Dinamo), cărora li s'a cerut avizul.

Primul a declarat că forma actuală a echipei lui nu-i inspiră totală încredere și s'ar teme de o deplasare în Anglia. In schimb, antrenorul Jacusin a spus:

«Tehnicește suntem egali cu viitorii noștri adversari, față de care avem însă avantajul sistemului de joc și al condiției fizice, cu care — cred — vom învinge. Îmi asum răspunderea pentru această deplasare».

Că Jacusin n'a exagerat o dovedesc performanțele lui Dinamo (Moscova). Cât privește atitudinea lui Arcadiev — mai ales aceasta nu trebuie trecută sub tăcere. Dimpotrivă.

Un concurs de viteză Dinamo (Moscova) — Dinamo (Tbilisi)

Discutând cu interlocutorii mei despre Dinamo (Moscova) am cerut să mi se facă o comparație cu Dinoma (Tbilisi).

Șușcov și Diacicov, care au fost raportorii problemei, mi-au împărtășit:

«Sub raportul tehnic poate nu este o diferență mare între echipe. Superioritatea celora dela Moscova nu constă nici în faptul că au două trei individualități de valoare magnată: Bobrov, Semiciasnăi, etc. Ci în sistemul de joc ce-l folosesc și căruia greu și poate rezista vreun adversar».

Despre superioritatea sistemului de joc al lui Dinamo (Mocsova) mi-a vorbit și crainicul Dubinin, care mi-a explicat cum un înaintaș moscovit e totdeauna nemarcat. Dilemă care londonezii n'au lămurit-o până astăzi.

Am încercat, în favoarea oaspeților noștri, să risc afirmația că, în schimb, Dinamo (Tbilisi) trebuie să aibe superioritatea vitezei.

Diacicov a clătinat energic capul și, specialist, a adăugat:

«Dacă s'ar face un concurs de viteză între Dinamo (Moscova) și Dinamo (Tbilisi) toți jucătorii primei formațiuni ar depăși pe cei lalți».

Deci Gegelava, Panincov, Berejnoi și compania sunt iuți, dar nu pentru moscoviți.

Un singur selecționat: Kiknadze

Oricât îmi spuneau interlocutorii mei, părerea-mi asupra lui Paiciadze și colegii lui era indisolubil formată.

N'aș putea afirma că în U. R. S. S. nu se găsesc jucători superiori ca valoare lui Paiciadze sau Gegelava. Dar asta nu înseamnă că aceștia n'au clasă.

Interlocutorii mei mi-au spus:

«Paiciadze nu este nici primul, nici al doilea centru înaintaș al Rusiei. Dealtfel n'a fost selecționat nici odată în reprezentativa URSS.

Aci trebuie să vă dăm o lămurire. In Rusia n'a mai fost întocmită, din 1934, nici o reprezentativă. In schimb, în fiecare an, se publică echipa care ar corespunde selecționatei URSS.

Dintre jucătorii lui Dinamo (Tbilisi) unul singur a avut această cinste: fundașul Kiknadze.

Asta a fost însă în 1939.

De atunci nici un alt jucător al acestei formațiuni n'a mai figurat în listele anuale».

Și, totuși, eu știu una și bună: Paiciadze, Gegelava, Gogoheridze și Panincov sunt jucători de cea mai bună clasă continentală, care ar cinsti orice team reprezentativ cu aportul lor.

O tradiție mereu în picioare

Au trebuit, sovieticii, să muncească cu râvnă mare, ani mulți și grei, să facă din foot-ballul lor ceeace vedem astăzi.

Nu s'au născut maeștrii ai balonului rotund și nici n'au prins aripi din dată ce și-au legat șireturile bocancilor de foot-ball.

Au pornit-o cu o mișcare largă, populară, animată de un ideal simplu — ca filozofia oului lui Columb: să joace cine o vrea.

Treptat au selecționat, apoi, valorile, au închegat formațiuni mai de elită, alimentate mereu de jos în sus și au ajuns la starea de excepțională înflorire de astăzi, păstrând neschimbată tradiția care explică, în parte, succesul: o pilduitoare viață sportivă înainte de orice performanță.

Nu mai departe decât acum două luni, faimosul înnotător Boicenco și-a pierdut titlul de maestru emerit al U. R. S. S. pentru unele abateri de la viața strict sportivă. Și Boicenco nu este un practicant oarecare.

Ci un as al așilor, care încă cu mulți ani în urmă a cucerit admirația Parisului.

Boicenco nu oferă singurul caz pilduitor.

Recent, campionul motociclist al U. R. S. S. și-a pierdut titlul de cucerit în aceeași zi, pentrucă ținând

BUCUR BERCEANU

(Continuare în pag. 6-a)

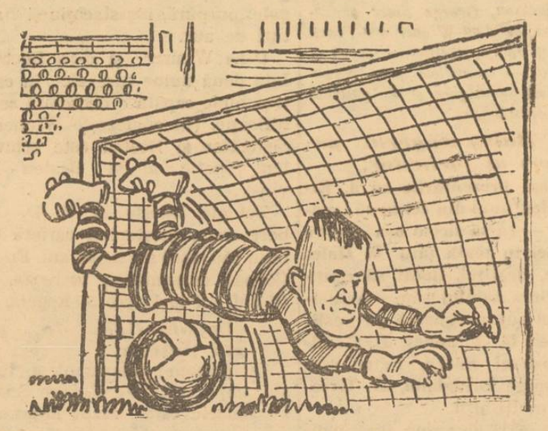

HOMICI, excepționalul portar al echipei Dinamo (Moscova)

Visul lor

DE CE AR AVEA NEVOE...

Grupările bucureștene își au grijile și nevoile lor, fie ele bogate sau nu. Și dacă au sperat și'n alți ani, de ce n'ar spera să realizeze în 1946?

Mai ales că — de data aceasta sunt mai modeste:

CARMEN: are nevoe de doi fundași rezervă pentru Panait și Novac. Ar fi un minunat stimulent pentru aceștia.

UNIREA TRICOLOR: Juniori mulți și buni, sârmă pentru împrejmuit terenul de joc și peluze.

CIOCANUL: antrenor (să vină mai repede), o ofertă pentru Frenkel (doar o scăpa de el) și un pieptene pentru... Zauber.

C.F.R.: Ritter, Baratky, Strola și formă constantă pentru Sadowsky.

JUVENTUS: alți Negrescu și Naciu, și un portar — poate să fie și negru — bun.

VENUS: puțină armonie, cât mai multe matchuri pe Venus și un patinoar...

SPARTA: încă vreo 5—6 că Stănescu și Dumitrescu III.

UNIVERSITATEA: ceva fundași, ceva mijlocași, ceva înaintași.

FERAR (Cluj): să-l vândă pe Bodola.

KARRES: nu mai vrea nimic, a făcut destule experiențe.

I.T.A.: afirmare și consacrare la București.

SOCEC LAFAYETTE: promovare la «onoare»

IAR ARBITRII: aplauze la scena deschisă...

In loc de bilanț, tirul răspunde cu activitate

In prag de an nou, se obișnuește ca la diferitele ramuri sportive să se facă un bilanț al activității desfășurată în anul abia trecut.

Tirul românesc, după ce a trecut printr'o perioadă de organizare, a început în ultimele luni ale anului o activitate pe teren care se află în prezent în plină desfășurare.

Școlarilor, studenților, muncitorilor dela începători și până la consacrați, li s'au programat concursuri unde să poată fiecare să se întreacă în condițiuni optime, după pregătiri temeinice.

Performanțe dintre cele mai bune au fost realizate în condițiuni nefavorabile — cu arme de serie — iar nu mai puțin de 20 de noui recorduri au venit să încununeze frumoasa activitate a tirului.

Citâm în ordine pe acei cari au stabilit și depășit noile recorduri naționale: 1. Sorin Cantili (Ol.) 6; 2. Solange d'Herbez de la Tour (Ol.) 5; 3. Elena Cerchez (Tint.) 2; 4. Dan Bădulescu (Ol.) 2; 5. Panait Călcâi (Ol.) 1. 6. Pantelimon Mircioiu (M.) 1, 7. St. Popescu (M.) 1; 8. Rodica Dabija (Ol.) 1; 9. Natașa Avtudov (V.D.) 1.

In programul de activitaăte al Federației, pentru anul 1946, s'a prevăzut înființarea de școli de instructori și de inițiere pentru începători.

Dintre cluburile care s'au relevat prin organizări, în primul plan se înșiră „Țintașul". Celelalte cluburi s'au manifestat prin prezența cu loturi numeroase și selecte la toate competițiile. Olimpic, PTT, Telefon Club, ASP, Metropola, ASD, Vif. Dacia și bineînțeles, Țintașul, toate din Capitală, au răspuns cu elan și competință la lupta pentru propagarrea tirului.

In provincie s'a activat destul de slab la Cluj, Brașov, Oradia Mare, Timișoara și Baia Mare. Desigur că în 1946, exemplul bucureștenilor va fi imitat.

Cartușele constituesc o problemă capitală pentru activitatea tirului.

In ultimul timp, lipsa cartușelor a fost foarte mult resimțită. Cum în momentul de față nu se poate face importul muniției necesare și cum fabricile de specialitate din țară pot confecționa cartușele, credem că se va ajunge la o convenție care să rezolve în bine această problemă.

A doua doleanță a trăgătorilor este desigilarea armelor de precizie. Oricât de bune rezultate s'ar obține cu arme de serie, aceste rezultate nu pot fi recunoscute peste hotare, în plus suntem handicapați de trăgătorii din alte țări cari se antrenează numai cu arme de precizie.

Sperăm că organele superioare, în resortul cărora intră desigilarea acestor arme, vor da posibilitatea trăgătorilor noștri să se poată antrena și consacra în condițiuni egale cu acele din străinătate.

Avem trăgători de certă valoare internațională și ar fi păcat să nu-i putem prezenta în viitoarele concursuri internaționale în plenitudinea posibilităților.

Florin Brătan

Morala sovietică în sport

(Urmare din pag. 1-a)

ză unui bun sportiv. Când se face o selecție a elementelor și când aceste elemente se încadrează într'o viață strict sportivă este fatal să se ajungă la o pregătire fizică perfectă și la o tehnică bună.

Sovieticii nu concep sportul de cât practicat cu seriozitate. Deaceea ajung atleți buni și din acelaș motiv se prezintă pe teren în condițiuni care provoacă admirație.

Acesta este secretul lor!

*

Este adevărat că toate echipele care au jucat cu «Dinamo» nu au fost în formă. La noi nu s'a jucat de mai bine de o lună și după obiceiul pământului, după campionat, jucătorii își petrec concediul într'un chip foarte particular: mănâncă și bea peste măsură. Pentru unii, între concediu și campionat nu este nici o deosebire. Cunoaștem vedete care beau tot timpul anului. Unul dela «Cârmen» care nu este un jucător prea prost, ne spunea nu de mult, că cine nu bea, nu e foot-ballist... Mentalitatea aceasta are din nefericire mulți credincioși și atunci nu mai trebue să ne mire că vedetele footballului nostru, pe care noi vrem să-l aducem la o clasă ridicată, fac operă de sabotare a standardului technic.

Se spune, că din fiecare înfrângere trebue să învățăm câte ceva. Ei bine, noi credem că din cele trei lecții pe care ni le-a administrat sovieticii, să desprindem în primul rând, felul cum trebue pregătiți și controlați jucătorii. Dacă este nevoie, să renunțăm la un Marian sau Farkaș, oricât de mari vedete ar fi ei și să facem educația justă unor cadre noui, să fim la înălțimea moralei sovietice în sport.

E calea sigură spre succes.

Bucureștii 1926-1946

AMINTIRI VESELE ȘI TRISTE DIN VIAȚA UNUI CLUB DE CARTIER

Vă reamintiți de „Sparta", clubul din Sfinții Apostoli? — Evocări în care întâlniți nume vechi și noui din sportul românesc

Când trecătorul cobora prin 1926 pe calea Victoriei, dela Casa de Depuneri, peste ppodul Senatului, — pe atunci fără planșeu de beton — ajungea la „Tir". Aci era locul de întâlnire al sportivilor.

„Tirul" nu este cu mult schimbat. Aceleași ziduri vechi, de lângă bisericuța cu turle joase și picturi murdar șterse de vremuri. Un copac semisecular despărțea lăcașul sfânt de bazinul plin cu corpuri despuiate.

De câte ori ascultam Dumineca, slujba, în chiloți de bae... Par'că mai văd și acum figurile de atunci. Mai în fâi. DOREL DAVILLA, fostul președinte al Federației de foot-ball, înnotând pe spate. HAGI TUDORACHY, era as la „over arm strong". Vedetele sprintului: MIRCEA KOHLER la „brasse", în luptă eternă cu NATI PERLMANN, JEAN DESIDERIU, la „crawl", având adversar pe PUIU PAȚAC.

Sunt nume — desigur necunoscute, azi — care însă pentru noi „pustii" erau la ordinea zilei.

Cocoțat permanent pe trambulină era JENNY DUMITRESCU, artist al săriturei dela înălțime. Directorul bazinuluui, D. DIMITRIU, apărea cu vestita sa pălărie de pai și controla piscina. Din când în când, CEZAR TH. PASCU, cu mustața stufoasă și tot atât de albă ca și astăzi, prezida reuniuniile nautice. „Cloul" unui concurs era „goana după rață". Se arunca o orătenie în mijlocul bazinului și înnotătorii o fugăreau prin apă cât puteau. Rața gonea în toate direcțiile până ce — încolțită — se lăsa prinsă cu un măcăit disperat. Victoriosul era deobiceiu MIHAIL FOCȘA, maestrul de mai târziu al „Lido-ului". Natural că rața se întorcea umilită în cotețul directorului Dimitriu, a cărui avariție era proverbială.

Reportaj de ART. VOGEL

Sportul, Sparta și compania

Dacă ploua, sediul sportului din cartier era la cofetăria „CORNELIA". Aci veneau iubitorii de foot-

D. TITEL URSACHE

bali. In primul rând conducătorii clubului din cartier, vechiul „Sportul", renumit prin desele sale afilieri („Sportul" s'a afiliat cu Alfa, Isvorul, Orfeu, C.A.B., și a devenit „Sparta C.A.B."). C

„Sportul" avea conducători pe MIȘU DAVIDSOHN (mai târziu la Macabi) ziaristul AUREL DUMBRAVEANU, colegul nostru L. ROȘIANU publicistul de azi PAUL B. MARIAN și alții. Jucătorii grupărei erau VALERIU FAGARĂȘANU care a jucat și la Ripensia, SANDU SIMȘINOVICI (trecut la Macabi) NIKI POPESCU, (cotonogarul Capitalei) LACKE OȚELEANU (selecționat în echipa României) FRAȚII NEGOESCU, etc., Când „Sportul" s'a afiliat cu „Isvorul" a câștigat în primul rând pe TITEL URSACHE ca conducător necontestat. Printr'o nouă fuziune a devenit „Sparta" și sub acest nume cartierul Sf-ții Apostoli a câștigat multă glorie.

„Sparta" a devenit campioană la „propoție". Ce n'a câștigat pe teren, câștiga Titel Ursache la masa verde încât a fost poreclit „TITEL PROTESTEL" pentru nenumăratele proteste care le introducea. Te miri de unde mai găsește nod în papură. Nimic nu era în regulă pentru vestitul Titel. Lipsurile aveau vicii de formă, jucătorii n'aveau drept de joc aveau... cuie în ghete, în fine nu era culpă pe care nu o desgropa istețul Titel.

Clubul de cartier

Cartierul acesta avea mândria că posedă cei mai buni sportivi din Capitală. In afara celor dela „Sparta" mai ești depe maidanul cartierului ILIE SUBAȘEANU, care juca la „Olympia". Dela Odobești a sosit să-și facă liceul, SAMI ZAUBER, un portar talentat care mai târziu a semnat pentru „Macabi".

Este ciudat că deși cartierul avea atâtea elemente de valoare, nimeni nu a isbutit să le adune într'un singur club. Mai mult. Pe teren, când juca „Olympia" cu „Sparta" sau, „Sparta" cu „Macabi", ciocnirile cele mai mari se petreceau între cei cari locuiau în același cartier...

„Sparta" ajunsese club mare, făcuse un turneu în Grecia, FAGARĂȘANU, portarul clubului a fost invitat să plece cu Ripensia în Africa. ILIE SUBAȘANU și LACHE OȚELEANU au fost selecționați în echipa națională iar ZAUBER a ajuns să joace cu formația României în America de Sud. Cartierul era în plină glorie când o inspirație nefericită a afiliat „Sparta" cu C. A. B. și apoi, „Sparta C. A. B." cu „Voevodul Mihai" sub numele ultimei grupări. Clubul de cartier dispăruse...

Dar câte drame sportive nu au fost în sânul clubului „Sparta". Vedeta necontestată era Lache Oțeleanu. Era idolul juniorilor. Un half centru cu un fizic impresionant. Supiu, rapid, avea o bună distribuție de balon și un joc de cap unic. Pe teren, era un cavaler desăvârșit. Nu cred că a fost sancționat vreodată pentru brutalități.

Nu ne reamintim din ce motive, TITEL URSACHE s'a certat cu „Sparta" și a plecat la „Sportul Studențesc". Odată cu el l-a luat pe Oțeleanu. Desolarea spartanilor nu mai cunoștea margini. Jucătorii erau furioși și abia așteptau primul match Sparta - Sportul Studențesc, ca să se răzbune. Cel puțin NIKI POPESCU, regele cotonogarilor spartani, își pregătea armele... Matchul a venit, dar și desiluzia a fost mre: Lache Oțeleanu n'a jucat.

Vremea a mai cicatrizat rănile!!

Destin ciudat

Este interesant că destinul sportivilor — dacă există un asemenea destin — așează lucrurile foarte ciudat. Titel Ursache este unul din cei care a distrus vechiul club „Sparta". A condus apoi aproape 18 ani „Sportul Studențesc" și cu ultimele evenimente, „Sportul Studențesc" a fost desființat și s'a transformat în... „Sparta".

On revient toujours...

O demisie și două palme

La vechea „Sparta" dragostea de club era generală. Jucătorii erau indisolubil legați de echipă. Se înțelege că erau și neînțelegeri, dar ele erau repede soluționate. Eventualele demisii provocau multe momente triste.

Ne reamintim că un junior talentat a fost trecut în echipa primă. E vorba de eminentul nostru confrate de azi, I. V., care, la un moment dat, certându-se cu unul din conducători, și-a scris demisia... Cu șapca de liceu pe frunte, jucătorul s'a dus la președinte. D. Mișu Davidsohn a luat hârtia, a citit-o atent, a împăturit-o cu grije, și a pus-o în buzunar. Apoi, a tras repede juniorului o pereche de palme care au răsunat până în stradă.

„Pușiul" a holbat ochii și apoi a isbucnit:

„Vă rog să mă iertați, îmi retrag demisia!!".

Palmele „președintelui" a împiedecat intenția altora de a demisiona...

După 20 ani

Au trecut de atunci aproape 20 ani. Câte lucruri s'au schimbat de atunci!! Ce au devenit eroii noștri? Mișu Davidsohn, are un birou de voiaj, Titel Ursache este tot conducător de club. Ilie Subășanu este funcționar la Banca Națională, Valeriu Făgărășanu are o tipografie, Sami Zauber este proprietarul magazinului „Victoria Sport" și a conducător la „Ciocanul", Lache Oțeleanu e maior de cavalerie.

Toți sunt cu 20 ani mai bătrâni. Unii au burtă, alții au chelie.

Acum, când se întâlnesc pe stradă își strâng mâinile și își zâmbesc desigur, în amintirea anilor care au trecut...

*

„Sparta" a rămas în inima noastră, clubul primului amor sportiv și prima dragoste nu se uită!!..

FARMECUL

Fragment din

De două zile ninge în Sebeiul Brașovului...

Un cer jos, cenușiu, cerne din sita-i invizibilă, fulgi mari, grei. Ninge naiv ca în Iașul patriarhal din romanele lui Teodoreanu.

Căsuțele oblonite, de burg medeval, ale Scheiului cocoțate pe dealuri pietroase ce străjuesc acest tenciuli albe, mexului, și-au pus căciulițe de zăpezi... Din coșuri ese fumul bine pe cer, iar pe străzi trec rar pietoni patând peisagiul imaculat cu costumul lor negru... In colțuri ed străzi, căpii cu săniuțele...

Din spre „Solomon", dincolo de marginea mahalalei brașovene răzbat șgomote atenuate de vata iernii: chiote, semnale tiroleze, strigăte de voie bună. E spre seară. Dinspre Poiana Brașovului coboară vijelios skiori și săniuțe încărcate cu copii, băeți, fete, oameni de toate vârstele... Prima zi de Crăciun... In Poiană a fost multă lume, ai impresia că tot Brașovul a urcat în acea zi în Poiană...

Străzile înguste, întortochiate, cu poduri și podețe, ale Scheiului se populează de cârdurile de săniuțe, skiori și pietoni, coborând din Piană... E larmă mare în Scheiu... Din sus, se scurg la vale necontenit pâlcuri, pâlcuri, ca la un pelerinaj.: In plină viteză, skiorii și cei din săniuțe dau chiote să li se lase drumul liber...

Inserarea a învăluit încet cu mantia ei de pluș negru Scheiul. Casele cu acoperișul de țiglă, cu geamlâcuri zăbrelite de obloane, mai toate verzi, deseori vopsit, treptat, ochii serii: ferestile luminate...

Privit de undeva de sus, cu luminile lui aprinzându-se pe rând, una ici, alta dincolo, două mai la stânga, trei colo, departe, peste două străzi, Scheiul, noaptea, îți face impresia unui decor de basm.

Scheiul, — veche așezare românească, păstrătoare cu sfințenie a strămoșeștilor datini, — are un farmec particular și un pitoresc pe care nici un alt colț al Brașovului nu-l întrece...

E târziu...

Zăgăza depe străzi s'a domolit...

Copii, — gălăgioșii Scheiului — s'au retras uzi, frânți de oboseală, pe la casele lor; iar mulțimea din Poiana s'a scurs spre centru...

O lună argintie sărută cu razele ei Scheiul îmbrăcat în alb.

Dinspre poiană se strecoară pe străzile povârnite, umbre: skiori, și săniuțe încărcate...

In Poiana Brașovului, imensă și albă, lumini răzlețe: vilele...

La „Turcu" e animație cu toată ora înaintată...

Skiori înfometați, consumă de zor ceaiuri fierbinți cu imense sandwichuri cu renumita pâine de Brașov... Spre seară prinde să geruiască și țuica fiartă, condimentată cu piper precum și vinul fiert, cu scorțișoară, făceau minuni... Veselie generală, bufetul fiind aproape gol. Treptat, consumatorii părăsesc cabana...

La o masă, într'un colț, Eugen stă de vorbă cu o sportivă blondă, în costum bleu-marin de ski. E tânără de tot, are năsucul în vânt, ochi negri, doi ținciuni, e oxigenată, și are o gură aproape mică... De statură mică, așa nu poate vedea spre mijlocul încăperii din pricina lui Eugen care o maschează cu omoplații lui largi...

A cunoscut-o în împrejurări foarte amuzante.

In dimineața aceea plecase singur în Scheiu cu „doagele", — cum le spun localnicii skiurilor — la spinare, urcând leneș, serpentinele spre Poiană. Puțin aplecat, din pricina urcușului, privind omătul proaspăt, afânat, în care bocancii lui se înfigeau sdravăn, Eugen călca leneș...

Îi spusese Cristina că două zile înaintea Crăciunului va fi la hotel „Aro", din Brrașov — și să vină s'o vadă. Eugen se interesase cu două zile înaintea Crăciunului, în ajun și în dimineața primei zile, dar Cristina nu sosise. I se comunicase însă că doamna reținuse o cameră și că era așteptată.

Singur, plictisit, intrigat de întârzierea Cristinei, enervându-l chiar faptul acestui început de înfrângere, cu care nu se putea împăca, Eugen înșfăcase skiurile și o porni „solo" spre Poiană...

Ningea domol, fulgi mari, greli, agățându-se de gene sau topindu-se pe nas, pe obraz, pe gură...

Aproape de cotitura denumită „Bisericuță", auzi: pardon, pardon, și până să-și ridice capul să ia seama ce e, fu izbit de un ccorp negricios și prăvălit în zăpadă, șapca și skiurile sburându-i cât colo.

Scoțându-și capul din zăpada în care fu vârît până la gât, constată că nu poate mișca picioarele. Ștergându-și zăpada de pe față, observă că peste picioare, cu skiurile sub bocancii lui, cineva sta lungit cu fața în jos. Intinse o mână întorcând cu fața în sus, corpul care sta lungit peste picioarele lui: O skioră blondă, ametită, din nas curgându-i o șuviță de sânge, ținea ochii închiși, capul căzându-i moale pe piept. Eugen o sgâlții, fata începând să-și revină. Deschise ochi mari, negri, apoi prinse să râdă. Își reveni repede și stând amândoi jos în zăpadă râdeau cu o poftă crescândă, spre hazul celor care treceau pe lângă ei, amuzându-se de accident.

Eugen, ștergându-și năsucul însângerat, o întrebă curios ce s'a întâmplat căci nu-și dă seama cum de sânge pe veston...

— Foarte simplu, vorbi ea — veneam de sus din Poiană și pe aici risitele astea de serpentine am scăpat virajul, atâta tot.

— E rău că sunt virajele așa înloc. Să facem o petiție struiască mai largi.

— Pentru cei cari, completă ea, să skieze, vrei să-i mai așta.

— N'am zis nimic. Noroc însă că ai fost d'nimerit în peretele ăsta altfel aare cred că e ceva mai stândecât dumneata.

— Nu se știe. Dovadă că poarta coratia accidentului: câteva pete

— Dacă nu-mi eșiai în cale crei că mi-l juleam rău de tot. Dar așa, slavă Domnului că mi te-a scos în drum... Mergi în Poiană?

— Da!

— Imi dai voie: Nina Drăgușin.

— Eugen Ionescu...

— Cum ai spus? Eugen Ioescu? Am auzit de numele ăsta.

— Desigur, Ionescu e un nume foarte cunoscut.

— Și banal, insistă ea cu acidifate.

— Dar precedat de Eugen nu-l ieșmai banal.

— Nu zău, eu am auzit de numele dumitale.

— In orice caz nu's actor de cinema.